

23:30
bij
105
in
vrijdij
namen!

Dat was Simon Korteweg, dit is H III NOS Jazz, M&R. NOS Jazzgeschiedenis, deel 73. In de vorige aflevering hoorden we drie van de vier opnamen die producer John Hammond maakte met een kwintet uit de Count Basie Band, in Chicago op 8 oktober 1936 voor Vocalion. Het orkest was vanuit Kansas City op weg naar New York en werkte eerst oktober-november in het Grand Terrace Café, als aflossing van de Fletcher Henderson Band die daar speelde omdat Earl Hines op toernee was. De Grand Terrace was de thuisbasis van Hines' Orkest. We zijn nu dus toe aan het vierde en laatste stuk van de Vocalion-session, waar~~bij~~^{bij} Basie's Kwintet op het label kwam als 'Jones/Smith Inc.' Het ging om Carl 'Tatti' Smith-trompet, Lester Young-tenorsaxofoon, Count Basie-piano, Walter Page-bas en Jo Jones-drums.

~~het~~ zijn de eerste opnamen van Lester Young, hij was 27, had zijn instrument, de tenorsaxofoon, technisch onder de knie, was artistiek gerijpt. Zijn toonvorming, intonatie, swing, frasering - alles week af van de toen geldende standaard: het spel van Coleman Hawkins. Lester Young had een lichter geluid, speelde soms lange, vloeiende ~~en~~ melodische lijnen, bouwde ~~soms~~^{claire} frases zeer precies op snel wisselende accoorden. En hij zag een solo als een totaal, niet een saaneerlijgen van een aantal chorussen. ~~En~~ Zoals bij Louis Armstrong en Coleman Hawkins die heel vroeg in hun carrière platen maakten, lang voor ze artistiek en technisch hun meesterschap bereikten, kunnen we de ontwikkeling van Lester Young ^{cafe} volgen. Op die eerste platen is hij in alle opzichten Compleet. En de vierde en laatste opname was meteen een van de fraaiste die hij ooit maakte, "Lady be good". De procedure: Basie speelt met Page en Jones min of meer het Gershwin-thema, dan komen de twee opzienbarende Lester Young-chorussen, waarbij de ~~eerste~~ tweede vloeien uit de eerste voortkomt, ook ~~dat~~ omdat Young in het sind van de eerste die ~~we~~^{al} inzet. Trompettist Tatti Smith speelt dan één chorus, waarachter Young een eigen, maar wel typische Kansas City-riff blaast. Na de trompet-chorus gaat Basie naar de ~~bridge~~ bridge toe, dwz. de 3e regel van ~~in~~ in totaal vier. In zo'n schema zijn de eerste, tweede en vierde regel praktisch aan elkaar gelijk, ~~en~~ worden met A aangeduid, de afwijkende derde regel met B. Een A-A-B-A schema dus, waarin B genoemd wordt de Bridge, of Release, ~~en~~ in onze taal Tussenstuk. Goed, na de trompet gaat Basie dus naar dat tussenstuk, waarna het hele kwintet de laatste regel ^{speelt} ~~aan~~, A. Da was niet om interessant te doen - het weglaten van de eerste twee A-regels. maar gewoon omdat een plaatkant drie minuten kon duren en het anders te lang werd. Lester Young in "Lady be good".

plaat 1

Jones/Smith Inc.: Lady be good (Gershwin)
A/5 - 3:07 - Columbia CG 33502

"Lady be good" - Carl 'Tatti' Smith-trompet, Lester Young-tenorsaxofoon, Count Basie-piano, Walter Page-bas, Jo Jones-drums. De Jones/Smith Inc. voor Vocalion, Chicago, 8 oktober 1936. Na Chicago en de Grand Terrace ging de Basie Band naar New York. December 1936 speelde het orkest zijn eerste engagement in The Apple, en wel in de thuisbasis van Fletcher Henderson: de Roseland Ballroom aan Broadway, Zuid-Manhattan, waar in tegenstelling tot de Savoy in Harlem, een wit publiek kwam. Dat was niet kapot van de band. Die swingde weliswaar als geen andere, maar het was een ruw orkest, luid ook. MCA, het Booking Agency, had de uitbreiding van de band geëist met één trompet, één trombone, één saxofoon en een gitaar, omdat 3-2-4-4 de standaard-bezetting was voor een Big Band. Maar Basie ^{best} nauwelijks arrangementen, de meeste stukken waren 'heads'. Nu had Fletcher Henderson in Chicago geholpen door Basie wat van zijn arrangementen te geven, maar vooral Basie's koper, de trompetten en trombones, hadden het nogal moeilijk met de ingewikkelde Henderson-partijen. Kortom, bij het eerste New Yorkse optreden maakte de Basie Band op het Roseland publiek niet zo erg veel indruk. In januari en februari 1937 speelde het orkest o.e. in de Chatterbox, de danszaal van het William Penn Hotel, Pittsburgh, Pennsylvania. Vandaar uit iedere dag radio-uitzending, en aangezien ^{er} ~~was~~ op wonderbaarlijke wijze iets van bewaard is gebleven, opgenomen door een amateur en van opmerkelijk goede kwaliteit, is dat de eerste gelegenheid om Count Basie and his Orchestra te beluisteren. We horen "Moten Swing", met Lester Young en de omroeper, dat fungeerde als Radio Theme. Daarna "King Porter Stomp" in Fletcher Henderson's arrangement, en verder pure Basie Kansas City Jazz. Het was 10 januari 1937.

voor het
Vertrek
in Kaysee

plaat 2

- Count Basie a/h Orchestra: Moten ~~XXXX~~ Swing (Moten) - 1:06
 B/1 - Jazz ArchivesJA-76 King Porter Stomp (Morton) - 2:45
 I'll always be in love with you (Ruby, Green, Stept) - 2:48
 You do the darndest things, baby (Pollaok, Mitchell) - 3:11
 Swingin' at the Daisey Chain (Basie) 3:58

Vanuit de Chatterbox, Hotel William Penn in Pittsburgh, Pennsylvania, 10 januari 1937: de Count Basie Band. Met "Moten Swing" waarin Lester Young-tenorsaxofoon, dan "King Porter Stomp", Fletcher Henderson arrangement met Buck Clayton-trompet, Herschel Evans-tenorsaxofoon, Tatti Smith-trompet en waarschijnlijk Dan Minor-trombone. Vervolgens "I'll always be in love with you" met Tatti Smith en Lester Young, gevolgd door "You do the darndest things, baby" met zang van Jimmy Rushing, Buck Clayton-trompet en Herschel Evans-tenorsaxofoon. Tenslotte, in alle onschuld door de omroeper aangekondigd, een gloednieuw stuk, genoemd naar het meest fameuze bordeel in New York: "Swingin' at The Daisey Chain". Lester Young-tenorsaxofoon, Buck

Clyton-trompet, Herschel Evans-tenorsaxofoon en Tatti Smith-trompet. En dit is de complete bezetting van het orkest: 3 trompetten-Buck Clayton, Carl 'Tatti' Smith en Joe Keyes. 2 trombones-Dan Minor en George Hunt. 4 saxofoons met Caughy Roberts en Jack Washington eerste en tweede alt, Lester Young en Herschel Evans eerste en tweede tenor. Washington speelde soms ook bariton. Count Basie-piano, Claude Williams-gitaar, Walter Page-bas, Jo Jones-drums, Jimmy Rushing-zang. Buck Clayton was in de plaats gekomen van Hot Lips Page, Tatti Smith was de aanvulling. George Hunt was er bij de trombones bij gekomen, en Caughy Robert speelde altsaxofoon in plaats van Buster Smith die niet uit Kansas City weg wilde.

- In diezelfde maand januari 1937 deed de band in New York de eerste session voor Decca, op de 22ste. Eerste stuk: Fats Wallers "Honeysuckle rose".

plaat 3 Count Basie a/h Orchestra: Honeysuckle rose (Waller, Razaf)
3/2 - 2:50 - Coral COPS 1788/1-2/D

"Honeysuckle rose" met Count Basie en Lester Young, in de riff-chorussen door de band, deden bassist Walter Page en trompettist Buck Clayton de tussenstukken. Dat was het eerste stuk bij de Decca-session op 22 januari 1937, het tweede was "Pennies from heaven", slot van deel 73 in de NOS Jazz-geschiedenis, Mdr.

plaat 4 Idem: Pennies from heaven (Johnston, Burke)
2/1 - 3:00 - Coral COPS 6596/1-2/D

0 0 0 0 0

Hij en Lester Young waren idolen van een 16jarige
act saxofonist die in de alley achter de Reno
Club naar de Basie Band luisterde. De alley
in KC > ook ~~de~~ ^{de} yard genoemd - waardoor
de musici die jongen de yard bird
noemden. Hij hadte Charlie Parker.